

د شپیلی

مینہ (مه ینه)

په کچه غری کی

لیکوال:

ډاکټر مهندس حشمت الله «اتمر»

مياشت - خويی / کال - ۱۴۰۳

Ketabton.com

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه گړۍ کې

.....

لیکي پوهه:

سرلیک: د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه گړۍ کې

لیکوال: ډاکټر مهندس حشمت الله، و، اتمر،،

ابډېتور:

د پڅښتنې ډیزان: ډاکټر مهندس حشمت الله، و، اتمر،،

خپرنډوی:

چاپشمېر:

چاپ نېټه: میاشت غویی / کال ۱۴۰۳

گرځنده اړیکه: +۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

برېښنالیک: atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له لیکوال او خپرنډوی سره خوندي دي، بې اخځ

بنوونې ترې د گټې اخیستنې اجازه نه شته.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

لړلیک

چوپړی

سرلیک

- ۱..... پڅېښتی.
- ۲..... بسم الله الرحمن الرحيم
- ۳..... لیکي پوهه:
- ۴..... لړلیک
- ۵..... ننتوزی
- ۶..... د یادښتونو له پاره:
- ۸..... نا انډوله (ناول، کپسه یا داستان)
- ۷۲..... د چاپ شویو کتابونو لېست
- ۷۵..... د کار لاندې کتابونو لېست
- ۷۶..... د امکان او وخت په صورت کې
- ۷۷..... د پڅېښتی څټ

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

ننتوزې

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ إِجْلَالًا
لِقُدْرَتِهِ، وَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خُضُوعًا لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى
اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ .

بې پایه ستاینه او بې حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چې د وجود مانۍ او کاینات یې د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقیقت له پیژندلو پرته جوړ کړل. هغه د ذات پوهه، عالي، لوړ او ښکلي نومونه دي، او کائناتو د پیدایښت یوه حتمي لامل دی. عظمت، د ټولې نړۍ موجودیت، د ناڅاپه څخه راوتل، حق د رسېدو جوهر په یوه والي کې د اعتراف، تباهی او بې وسۍ یوه له لوړو وسیلو څخه دی.

ګرانو لوستونکو!

دا ځل مې و غوښتل چې یو بل حقیقي داستان (ناول) و لیکم کوم چې کیسه یې را ته زما ګران ملګري (ج ح) کړی ده، زما د کتابونو مېنه وال یوازې انجیران نه دي او نه باید اوسي، نو ځکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو لیکنو کې توپیر راوړم چې د هرې څانګې مېنه وال په کې ډېر شي، دا کار به ما دېته اړ کړي چې لیکنې مې توپیر و لري او هم به مې مینه وال ډېر شي.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

پاکه ربه!

زموږ له پاره خپله لاره بې ستونزې کړه، تر څو موږ له تا پرته بل څوک و نه وینو او نه یې پېژنو. زموږ سره مرسته و کړه تر څو مو په وجود کې د غرور نڅښه پاتې نه شي او د اسلام د دین له سپېڅلو بنده ګانو څخه مو و بولي.

یادونه:

د نظر ټولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر درنښت هېله کېږي چې خپلې غوښتنې او وړاندیزونه د دې کتاب د بیا کتنې له پاره زما سره شریکي کړي.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

په درنښت
ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

د یادښتونو له پاره:

- ۱-
- ۲-
- ۳-
- ۴-
- ۵-
- ۶-
- ۷-
- ۸-
- ۹-
- ۱۰-

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

نا انډوله (ناول، کیسه یا داستان)

د ۱۹۹۷ میلادي کال و، د افغانستان ډېری خلک د مجاهېدینو خپل منځي جګړوله کبله، هیواد پرېښو دو ته اړ شوو، جګړې به ورځ تر بلې زور اخیست، بې گناه اولس په منځ کې سوځېده او له مېنځه ته، د هرې ژبې هیواد وال له هر ګوډ نه د ګاونډیو هیوادونو ته د تګ پلانونه جوړول او هلته به د هجرت په موخه تلل.

د افغان اولس، خلک له یوې خوا یې لږې زدکړې درلودې او له بله خوا د بهرنۍ ژبې د پوهې کچه یې هم خورا لږه وه. په هیواد کې تخنیکي او مسلکي ښوونځي هم لږ او یا هم د مجاهېدو په خپل منځي جګړو کې له منځه تللي، کتابتونونه یې هم لوټ شوي او یا هم سوځېدلي و.

کار موندنه د افغانانو له پاره په بل هیواد کې خورا ګران کار دی، مخصوصاً، زموږ په ګاونډیو هیوادونو کې، کوم چې یې ښه اقتصاد نه درلود او اقتصادي حالات یې تر موږ ښه نه و، دا هیوادونه یوازې یو توپیر درلود کوم چې په ګاونډیو هیوادونو کې امنیت ښه و.

په هغې وخت کې زموږ د ګاونډیانو پیسې د افغانۍ په پرتله ډیره او چټه وه، خصوصاً د پاکستان هیواد چې زر روپې یې تقریباً دولس لکه افغانۍ کېدې.

هر چا به کوښښ کوه چې له خاورې و وځي او ګاونډ ملکونو ته لاړ شي، د هغوي دوی هدفونه وو:

۱. د شخړې او کورنۍ جګړو نه تېښته.

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

۲. د کار موندنه، نورو اروپایي هیوادو او امریکا ته تګ

په همدې توګه، زموږ تر دوو میلیونو ډېر هیوادوال (مهاجرین) په ګاونډیو ملکونو او خاصاً پاکستان هیواد کې شپې سبا کولې او تر اوسه هم هلته د مهاجرو په توګه کار او ژوند کوي.

زموږ هیوادوال او مهاجرین، د پاکستان هیواد په بېلابېلو ښارونو کې اوسېدل، مګر ډېري یې د پېښور ښار په کمپونو کې چې د ملګرو ملتونو په مالي مرستو او یا هم د ځینو جهادی تنظیمونو په ذریعه جوړ شوي وو، خپل ژوند تېراو.

د هغو جملې نه د ناصر باغ، کچه ګری، شمشتو او نورو کمپونو نو مونه اخیستی او یادوی شو.

د پاس یاد شویو کمپونو د جملې څخه یو یې هم د کچه ګری کمپ و، څرنګه چې د نوم څخه یې ښکاري، دا کمپ د اوسېدو له پاره مناسب نه و، مګر د افغانانو له پاره چې خپل هیواد یې د کورنۍ جګړو له کبله پرېښی و، بله لاره نه درلوده، دا کمپ د یو ډاګ په شان و، ونې او شینوالۍ یې هم لږ و، په دې کمپ کې کومه، کومه ونه او یا د اغزو بوتې تر سترګو کېدل چې هغه هم خورا لږ و،

افغانان مجبور ول، د راشن (کوپون یا د ملګرو ملتونو مرستو) تر څنګ کار وکړي، تر څو ځان او کورنۍ ته نفقه برابره، خټینه کورګۍ جوړکړي تر څو چې خیمې د ژوند نه ځان وژغوري او پاکستان هیواد د دوبي لوړی تودوخي نه ځان او خپله کورنۍ وساتي.

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

دوی به مجبوره ول، تر ناوخته او ډیر شاقه کارونه وکړي، کوم یې چې په خپل هیواد کې نه و کړي.

دا هغه ستونزې وې، چې افغان ډیری مهاجر به ور سره لاس او ګرېوان و.

د دې کمپ ته مخامخ، د سړک نه بلې خوا پاکستان هیواد د پولیسو ښارګوټی و، چې په اساسي توګه د معمارۍ او ښار جوړونې نقشو په پام کې نیولو سره جوړ شوی و، د هوساېنې ټول امکانات یې درلود او خورا زرغون (شین) و، دا ښکلي سیمه د پولیس کالوني په نوم مشهوره وه.

څرنگه چې و ویل شو، د کچه ګری کمپ ډیر سپېره او د ژوند هیڅ آسانتیاوې یې نه درلودې، مګر ژوند په دې کمپ کې د مجبوریت په اساس و، په یاد شوي کمپ کې ډېری افغانان پښتانه (۹۵٪) او ۵٪ یې د نور ژبو یا قامونو لکه :

تاجک، ازبک، بلوچ او نورو افغانانو په کې ژوند کاوه، په دې کمپ کې یو ځوان الک د خپلې کورنۍ سره اوسېده، چې نوم یې مسافر او تازه له افغانستان څخه مهاجر شوي و.

مسافر به د ورځې کار کاوه او مازیګر ناوخته به د کمکیو ځوانانو د کریکټ لوبو ډګر ته، چېرته چې نور افغان کریکټ مینه وال تلل. ده او نور خلک به د کریکټ او والیبال لوبو ځای ته را غونډېدل او په مینه به یې د لوبو څار(سیل) کاوه.

د پېښور ښار هوا د افغانستان په پرتله، ډېره توده وه. ده به په سختۍ سره کار کاوه، ګټه یې هم چندان ښه نه وه، خو مجبور و د راشن تر خوا کار وکړي.

وخت تېرېده او دی هم ورځ په ورځ لوېده.

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

خدای ده ته بڼه صورت او بنایست ورکړی و، مګر اقتصادي ستونزه یې خورا ډیره وه.

د وطن حالت هم نا څرګندي لوري خوا روان و، څوک نه پوهېده چې سبا به څه وشي؟

مسافر به ورځ په ورځ دخپل کلي او هیواد سوچ کاوه او ویل به یې:

"داسې وخت به راشي چې زه بیا خپل هیواد ته لاړ شم، په خپلې پلارنۍ مېنې وګرځم او د هیواد دوستانو سره لوبې وکړم، خپل بنونځي ته لاړ شم او په پای کې یو تکړه ډاکټر یا انجینر شم، خپل هیواد او خلکو ته مرسته وکړم".

د یوې خوا تودوخه او له بلې خوا له هیواده جلا والي به ورځ په ورځ په هغه نا سمه اغېزه کوله، او زړه به یې وروسته له کاره ډیر تنګېده، مجبور و چې د وخت د تېرېدو له پاره د کریکټ او والیبال د لوبو ځای ته لاړ شي او خپله په کې هم برخه واخلي.

ژوند په همدا توګه تېرېده او د ده د زړه تنګوالی خورا ډېر شو. یوه د جمعي ورځ، چې هغه بازار ته تللی و، د کور له پاره یې سودا اخیسته، چې سترګې یې په یوې افغانۍ شپېلۍ و لګېدې.

مسافر شپېلۍ ته نږدې شو او ویې پوښتل:

دا شپېلۍ د ده ځای پیداوار ده اوکه چینایي ده.

پلورنکي و ویل:

نه!

دا د افغانستان نه یو مهاجر راوړې ده، ما ته یې راکړه چې هغه ته یې وپلورم.

مسافر پلورونکي ته و ویل:

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

کېدای شي دا شپېلۍ وګورم؟

پلورونکي و ویل:

هو!

واخله!

مسافر شپېلۍ واخیسته، کته او پورته یې ورته وکتل، شپېلۍ خورا ښکلې

وه.

بیایې یوه لنډه مصرع په کې و وهله:

پلورونکي ورته و ویل:

تا مخکې شپېلۍ وهلې ده؟

مسافرو ویل:

هو!

لږ، لږ.

پلورونکي ورته و ویل:

ته ډیره ښه شپېلۍ وهې!

بیا مسافر ورته و ویل:

بیه یې څو روپي (کلدارې) ده؟

پلورونکي و ویل:

دا اجازه یې ده او پای بیه یې را ته یوسلو پنځوس روپي (کلدارې) ویلې

ده.

هغه جب ته لاس کړ او د جب ټولې پیسې یې شمار کړې، ټولې پیسې

درې نه وي، روپي (کلدارې) شوې.

بیا یې پلورونکي ته و ویل:

زما سره ټولې پیسې ۹۳ روپي پاتې دي، په نورو پیسو باندې مې کور

ته سودا واخیسته.

پلورونکي هغه ځوان ته وکتل او و یې پوښتل:

ځای یې که مهاجر؟

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

هغه و ویل:

مهاجر یم.

بیایې و پوښتل:

په کوم ځای کې شپې تېروي؟

ځوان و ویل:

په کمپ کې اوسېږم.

بیا یې و پوښتل:

یواځې یې او که کورنۍ دې هم درسره ده؟

هغه په ځواب کې و ویل:

له کورنۍ سره اوسېږم.

بیا یې زیاته کړه.

په کوم کمپ کې اوسېږي؟

ځوان و ویل:

د کچه ګری په کمپ کې اوسېږم.

پلورونکي په خندا شو او ویې ویل:

ډیر ښه!

هلته زما ملګري هم شته،

زمرک خو به پېژنې؟

مسافر و ویل:

هغه ترکان زمرک ښیې؟

پلورونکي و ویل:

هو!

هغه زما ملګری دی.

هغه کله ناکله په پور سودا اخلي او کله چی پیسې تر لاسه کړي، بیا

زما پور راوړي.

مسافر و ویل:

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه گری کی

.....

زه هم کولای شم چې تاته د شپېلۍ اتیا روپی در کړم او نورې پیسې به
کله چې پیسې تر لاسه کړم، تا ته به یې راوړم.
پلورونکي و ویل:
سمه ده!

دا ده شپېلۍ در سره واخله!
کله چې پیسې دې لاس ته راغلي، ماته او یا هم زمرک ته یې ورکړه،
ماته رسېږي.
مسافر شپېلۍ واخیسته، خپل پند یې په شا کړ، د پلورونکي نه یې خدای
پاماني واخیسته او د بازاره و وت.
هغه مخ په کور روان شو، یوه گری وروسته خپل خټین کور ته و
رسېد.

پند یې په کور کې کینود او حمام ته د ننه شو.
کوزه یې را وخیسته، کومه چې له اوبو ډکه وه، اودس یې وکړ بیا
جومات لوري ته روان شو.

د لمانځه وروسته، بېرته کورته ستون شو، شپېلۍ یې واخیسته او د
واسکت په جب کې یې کینوده او د کور نه د باندې شو.
وړاندې لار او په لاره کې یې خپل ملگری ولید، هغه سره یې روغېر
و کړ له روغېر نه وروسته یې هغه ته و ویل:
ما نن یوه شپېلۍ واخیسته کومه چې زمونږ یو هیواد وال له هیواده
راوړی وه او د پلور له پاره یې، زمرک ملگري ته ورکړې وه.
زما هم شپېلۍ خوښه شوه او دهغه نه مې په پلور واخیسته.
ملگري یې و پوښتل:
څنگه یې پر تا باور وکړ؟
هغه و ویل:

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه گری کې

.....

هغه له مانه ډیرې پوښتنې وکړې او له پوښتنې نه څرگنده شوه چې د
کچه گری کمپ کې ژوند کوم او زمرک هم پېژنم.
بیا مې له جبه پيسې و وېستې، ومې شمېرلې، ټولې يې دري نوي روپۍ
وې.

ما هغه ته و ويل چې:

اتيا روپۍ به يې اوس درکړم او نورې يې به وروسته درکړم.
خير يوسي، هغه هم و منله او شپېلۍ مې ترې واخيسته، خدای مهربانه
دی، کوم وخت چې پيسې مې لاس ته راغلې، هغه ته به يې و رکړم.
بيا ملگري يې ترې و پوښتل:
ته شپېلۍ وهلی شي؟
هغه و ويل:

هو!

بيا يې ملگري و ويل:

پيل کړه!

هغه په شپېلۍ وهلو پيل کړ.

ملگري يې و ويل:

بېشکه!

زنده باد!

زما در باندې يقين نه راته.

ته خو په رښتيا ښه شپېلۍ وهې.

هغه و ويل:

ما په افغانستان کې هم شپېلۍ وهله

نو ځکه پرې پوهېږم.

بيا يې شپېلۍ بس کړه.

د جب نه يې دسمال و وېست او شپېلۍ يې پرې پاکه کړه او د واسکت
په بغل جب کې يې کېښوده او په خبرو اترو يې پيل کړ.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

په لاره کې روان ول، د هغه غره او د دې غره خبرې یې کولې.
هغوی د لوبو ډګر خوا ته روان ول کوم چې نږدې او شاو خوا یې پخوا
د نارنجو ونې وې.

دا د نارنجو ونې د نه پالنې له کبله وچې شوې وې او د وخت په تېرېدو
سره سیمه په تش ډاګ اوښتې وه.

افغان مهاجر هم د لوبو له پاره کوم ښه ځای نه درلود، ناچاره ول چې
هلته لار شي او خپل وخت تېر کړي.

له یوې خوا د هوا تود والی، له بلې خوا بې کسۍ، مهاجرت، له هیواده
جلا والی، بې کورۍ او بې کاري دا هغه ټول شیان ول چې زموږ
افغانان ور سره مخ ول.

دوی په خبرو بوخت ول چې د څو ځوانانو څنګ ته نږدې شول، هغوی
په کرېکټ لوبو بوخت ول.

دوی ورته نږدې شول او سلام یې واچاوه.
لوبغاړو سلام ته یې علیکم او ویي ويل:

ستړی مه شي!

په خیر راغلي!

راځي!

موږ سره په لوبه کې برخه واخلي، زموږ ملګري نن لږ دي.
د هغه ملګري و ويل:

سمه ده.

دا دی واسکت می دلته کېږدم.

هغه واسکت کېښود.

او ملګري ته یې و ويل:

راځه!

ته هم راشه!

ملګري یې و ويل:

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

زه په کریکت نه پوهېږم، څنگه لوبه وکړم؟

هغه ځواب ور کړ:

دا لوبه آسانه ده!

مونږ د هغوي سره د توپ په نیولو کې مرسته وکړو، هم به سپورت

شي او هم به لږ وخت تېر شي.

هغه و منله.

خپل واسکتې یې له ځانه و یوست، د ملګري واسکت تر خوايي کینود

او د لوبو ډګر ته ننوت.

ده به کله یوې او کله بلې خوا د توپ پسې منډې وهلې، بیا به یې توپ

و نیو او بل کس ته به یې وا چاوه.

وخت تېر شو او هوا هم لږ تیاره شوه، لوبغاړو پرېکړه وکړه چې لوبه

ودروي.

هغوي لوبه ودروله او ټول هغه ځای ته روان شول، چې دهغوي جامي

وي.

لوبو ډګر په دو رو سپېره ول، خپل کالې یې وڅنډل، د لوبې وسایل یې

سره واخیستل او خپلو کورونو لوري ته روان شول.

هغوی هم دواړو خپل واسکتونه واغوستل او د نورو سره یو ځای د

کمپ لوري ته روان شول.

مسافر ډېر سترې شوی و، ځکه توپ په سې یې ډېرې منډې وهلې وي.

هوا تیاره کېده او لوبو ډګر هم کمپ ته نږدې کېدل.

د ماښام د لمانځه آذانونه تر غوږو کېده او دوی هم خپله چالاکي ډېره

کړه، تر څو چې د جمعي وخت ته ځانونه ورسوي.

هغوی کمپ ته ورسېدل، چا چې اودس درلود، جومات ته د لمانځه له

پاره ننوتل او چا چې اودس نه درلود خپلو کورونو ته لاړل تر څو اودس

بیا لمونځ وکړي.

مسافر هم خپل هستوګنځای ته ننوت تر څو اودس بیا، لمونځ وکړي.

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

هغه ډیر ستړی و، ځکه چې نن یې ډېرې منډې وهلې وې او خورا
تېزې شوی هم و.

خور ته یې غږ کړ:

ته لږ چای دم کړه، زه به اودس بیا لمونځ وکړم.

خور یې ځواب ور کړ:

سمه ده وروره!

ته تر څو چې اودس او لمونځ کوي زه تاته چای دمه وم.

بیا مسافر و ویل:

خیر یوسي خوري!

هغه خټینه کوزه واخیسته او له اوبو نه یې ډکه کړه.

بیا حمام ته ننوت، اودس یې وکړ، بیا څپرې ته نږدې شو.

خپل ځادر یې واخیست، اوار یې کړ او د ماښام لمونځ یې وکړ.

خور یې ولید چې مسافر لمونځ خلاص کړ، تازه شین چای یې ورته
راوړ.

هغې مسافر ته په پیاله کې چای واچوه او ویې ویل:

خوږه در ته راوړم؟

مسافر و ویل:

هو!

لږ ګړه راوړه، ډېر تېز یم.

هغې ژر ګړه راوړه او مسافر په چای څښلو پیل کړ.

د مسافر د کورنۍ نور غړي هم را ټول شول، لوی پوزی یې اوار

کړل، ترټک یې پرې کیننودل او بالښتونه یې هم راوړل.

خور یې مسافر ته و ویل:

پاسه وروره!

پر ترټک کینه!

ته نن ډیر ستړی شوی یې، تا ډېرې منډې وهلې دي.

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

ورور یې له ځایه پاڅېد او پر تړتک کیناست، خور یې بالبنست واخیست
او د هغه تر څټ یې کینود.
ورور یې مننه وکړه او ډیر خوشحاله شو.
څه وخت تېر شو، ماسخوتن شو.
د شپې ډوډۍ تیاره شوه، د لاس اوبه راوړل شوې، ټولو لاسونه
پریمنځل.
دستر خوان اوار شو او کتغ هم پرې کینودل شو.
ټولو ډوډۍ ته پیل کړ.
ډوډۍ یې و خوړه او خور یې چای راوړ.
هغوي چای و څښه او مسافر هم د نن ورځې د کریکټ د لوبو کیسه پیل
کړه.
ټولو ورته غوړ نیولی و.
بیا نارینه د ماسخوتن لمانځه ادا کولوله پاره جومات لوري ته روان
شول.
لمونځ یې په جمع ادا، بیا وروسته کورته ستانه شول.
مسافر ډیر سترې شوی و، خپل تړتک یې اوار کړ او بالبنست یې سر
ته کینود، خپل ځادر یې پر ځان وغوړاوه او ویده شو.
سهار وختي له خوبه وینس شو او جومات خوا ته لاړ.
لمانځه نه وروسته ستون شو، بیا یې د سهار چای و څښه او له کوره د
باندي شو.
وروسته خپل ملګري کور خوا ته روان شو چی دکار موندلو په هکله
خبرې وکړي.
مسافر د ملګري کورته و رسېد.
دروازه یې و ټکوله؛
ملګری یې د باندي شو او هغه ته یې د کور راتګ بلنه ور کړه.
هغه و ویل:

د شپېلۍ مینه (مه ښه) په کچه ګری کې

.....

مننه!

راځی چې چکر و وهو او و ګورو، کوم کار پیدا کړو.

هغوی د سیمې هټیو خوا ته روان شول.

څه ځنډ وروسته، هغوي د سیمې بازار ته و رسېدل او یوی څپرې

لاندې د چای پلورلو هټی خوا ته کیناستل.

چایچي راغی او له هغوي نه یې پوښتنه وکړه:

شین چای راوړم که تور؟

مسافر و ویل:

شین چای.

بیا چایچي و پوښتل:

بوره راوړم که ګره؟

مسافر خپل ملګري نه و پوښتل:

تا ته څه شی راوړی؟

ملګري یې و ویل:

ما ته توره ګره.

بیا مسافر زیاته کړه، ملګری ته می توره ګره او ما ته لږ بوره راوړه.

چایچي و ویل:

سمه ده!

لږ ځنډ وروسته چایچي چای راوړ او د دوی تر مخ یې کینود.

دوی په پیالو کې چای واچاوه او په غورو یې پیل کړ.

کله به یې ویل:

راځه چې یوه کراچی پیدا او پر هغي باندې میوه او یا هم ترکاری و

پلورو.

ملګري یې و ویل:

دا خو ډیر ښه سوچ دی.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه گری کې

.....

لومړی کوبښښ وکړو چې یوه کراچی پیدا کړو، بیا به تصمیم و نیسو
چې، څه پرې خرڅ کړو.

ملگري یې و ویل:

زما یو بل ملگری هم په کراچی گره خرڅوي، زه به له هغه څخه
پوښتنه وکړم چې، په څه کې ډېره گټه ده.

مسافر و ویل:

سمه ده.

هغوی خبرې کولې او هم یې چای څښل.

د هغوی قصې خوږې لکه شکري وې.

بیا د چاپچي شاگرد راغی او له هغوي نه یې پوښتنه وکړه:

بل چای راوړم؟

د مسافر ملگری و ویل:

نه!

بس ده.

بیا هغوي خپلو نکلو ته دوام ور کړ.

وخت تېر او غرمه نږدی شوه، مسافر گری ته وکتل او ویي ویل:

اوه!

یولس بجې شوې.

د غرمې ډوډۍ وخت ورسېد.

ملگري یې و ویل:

هو!

راځه چې کور ته لاړ شو، په لاره کې به لږ یخ واخلو او کور ته به

یې، یوسو.

هغوي له ځایه پا څېدل او کور خواته روان شول.

لومړی مسافر د ملگري کور ورسید او هغه مسافر ته و ویل:

راځه!

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

غرمه له ما سره تېره کړه!
بیا مازیګر به لوبو ډګر ته یو ځای لار شو.
هغه و ویل:
مننه کوم.
زه په کور کې څه کار لرم، بیا به مازیګر خپله شپېلۍ واخلم او لوبو
ډګر ته به لار شم.
ملګری یې و ویل:
سمه ده!
ستا خوښه!
مسافر خدای پاماني واخیسته او خپل کور خواته روان شو.
هغه کور ته د ننه شو او تر څپرې لاندې کیناست.
بیا یې خپل پلان شوي کار، سر ته ورسو.
مازیګر شو او مسافر هم خپله شپېلۍ واخیسته.
هغې ته یې وکتل او بیا یې د واسکت په جب کې کینسوده او له کوره د
باندې شو.
هغه لوبو ډګر خوا ته روان شو.

لومړی یې د والیبال ننداره وکړه بیا وروسته تر تیاره کېدو، مخ په
پولیس کالوني، روان شو.
دا ځای خورا ټنګلی او ډیر شین (زرغون) و.
هغه د سرک نه وا وښت، یوی پولې ته نږدې او تر ونې لاندې کیناست.
شپېلۍ یې له جبه و وېسته او په غږولو یې پیل کړ.
هغه ډیره ښه شپېلۍ وهله او په شپېلۍ کې به یې دا سندره ویله:

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

برو با یار بگو یار تو آمد
گل نرگس خریدار تو آمد
گل نرگس خریدار تو آمد

برو با یار بگو چشم تو روشن
همان یار وفا دار تو آمد
همان یار وفا دار تو آمد

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

بیا ای یار که مجنون تو هستم
خراب لعل میگون تو هستم
خراب لعل میگون تو هستم

نمی بوسم لب پیمانه ای می
پریشان و جگر خون تو هستم

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

پرشان و جگر خون تو هستم

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

سر کوی بلند فریاد کردم

علی شیر خدا را یاد کردم

علی شیر خدا یا شاه مردان

دل نا شاد ما را شاد گردان

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

علی شیر خدا دردم دوا کو

مناجات مرا پیشی خدا کو

چراغ های روغنی نظر ته میتم

به هر جا عاشقه دردش دوا کن

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

او کله به یې هم دا پښتو سندرې غږوله، کومه چې د هیواد په هکله
او حماسي سندرې وه.

دا وطن ودان وطن
دا د لوي افغان وطن
دا په مونږه گران وطن
خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري
خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري

ستا	په	لوړو	غرونو کې
شور	دې	په	سیندونو کې
مینه	یې	په	زړونو کې

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

ستا	په	لورو	غرونوکې
شور	دې	په	سیندونوکې
مینه	یې	په	زړونوکې

بنګاري یې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
ننګ او د ایمان سره

بنګاري یې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
ننګ او د ایمان سره

دا	وطن	ودان	وطن
دا	د	لوي	افغان وطن
دا	په	مونځه	ګران وطن

خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري

خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري

اوسي	افغانان	په	کې
نسل	قهرمان	په	کې
واړه	سربازان	په	کې

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

اوسې	افغانان	په	کې
نسل	قهرمان	په	کې
واړه	سربازان	په	کې

بنګاري يې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
ننګ او د ایمان سره
بنګاري يې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
ننګ او د ایمان سره

دا	وطن	ودان	وطن
دا	د	لوي	افغان وطن
دا	په	مونګه	ګران وطن

خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري
خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري

مسافر به تر ماښام ناوخته شپېلۍ وهله او یوازی به ناست و.
بیا به د کور خوا ته روان شو.
دا کار، ده ته عادت وګرځېد او هر ماښام به خپل ټاکلی ځای ته ته،
ځکه چې داسې زرغون (شین) ځای په سیمه کې نه و.
هغه به کله ناکله پښتو لڼدی او سندري هم غږولې.
څرګنده ده چې، د شپې له خوا غږ تر ډیرو لري ځایونو، تر درې سوو
مترونو نه هم لري ځي.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه گری کې

.....

دا راز د هغه د شپېلۍ غږ تر پولیسو کورونو پوری هم ته او د نږدې ودانۍ خلکو هم کولای شو واورې.

یوه ورځ د یو لوی افسر لور د ودانۍ بالکن ته و وته او د شپېلۍ غږ یې تر غوږو شو.

هغه څو دکیکې (دقیقې) ودرېده او شپېلۍ ته یې غوږ ونيو.

د شپېلۍ غږ خورا په زړه پورې و.

هغې دې خوا او هغې خوا، وکتل او څوک یې تر سترگو نه شو.

څو دکیکې ودرېده بیا د شپېلۍ غږ بند شو.

هغې گری ته و وکتل او وخت یې له ځانه سره بند کړ.

بیا بېرته کوتې ته د ننه شوه.

سبا مابنم بیا په هماغه ټاکلي (بند شوي) و وخت و وته او د شپېلۍ غږ یې واورید.

ډېره خوشحاله شوه او د شپېلۍ و هلو تر پایه هلته ودرېده.

بله ورځ لږ وخته له کوتې و وته او د شپېلۍ و هلو منځ وخت یې و موند.

بیا به ورو ورو خپل وخت بدل او مخ کې به راوته تر څو چې د شپېلۍ و هلو پیل وخت یې و موند.

مسافربه هم په ټاکلي وخت راته، د شپېلۍ په و هلو به یې پیل کاوه، په خپل وخت به یې شپېلۍ ته د پای ټکی ایښود او کور ته به ته.

هغه نه پوهېده چې د شپېلۍ غږ تر هستوگنو کورونو پورې څي.

مسافر عادت کړ چې، هر مابنم به هلته ځي.

د افسر لور هم په ټاکلي وخت له کوتې بالکن ته وته او د شپېلۍ غږ ته کیناسته، تر څو چې پای ته و رسېږي.

مسافر به کله نا کله چېرته ته او یا یې په وادونو کې گډون کاوه، په داسې مابنم به نه توانېده چې هغه ځای ته لاړ شي او شپېلۍ و وهي.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

مګر جلی به هر ماښام په ټاکلي وخت بالکن ته وته او د شپېلۍ وهلو انتظار به یې کاوه.

هغه ورو ورو د شپېلۍ په غږ مینه (مه ینه) شوه.

که چیرې کوم ځای ته به له کورنۍ سره تل، کوبښ به یې کاوه چې ځان ماښام بېرته، کورته ورسوي تر څو د شپېلۍ وهلو غږ ورنه تېر نه شي.

کله به هم د دوستانو کور کې پاتې کېده، شپه به پرې ښه نه تېرېده او تر سهاره به یې د شپېلۍ د غږ سوچ کاوه.

یوه ورځ هغې له ځانه سره سوچ وکړ:

دا سړی به څوک وي؟

مګر هغه نه پوهېده چې شپېلۍ وهونکې، مسافر او افغان مهاجر دی. ماښامی شپېلۍ وهل دوام پیدا کړ.

وخت به تېرېده.

یوه ورځ چې کورنۍ یې په کور کې نه وه، له ځانه سره یې تصمیم و نیوه چې دا شپېلۍ وهونکې پیدا کړي او هغه د نږدې وګوري.

تر هغه پوښتنه وکړي چې دا شپېلۍ یې د چا نه زده کړې او ولې دلته شپېلۍ وهي؟

ستونزه یې څه ده؟

آیا مین (مه ین) شوی دی؟

د کوم ځای څخه دی؟

او داسې نورې پوښتنې یې په زړه کې تېرېدې.

لږ ځنډ وروسته یې تصمیم و نیو چې یو لنډ لیک ورته واستوي او پوه شي.

یو څه یې په لیک کې ولیکل، بیا لاندې کته شوه.

د خپلې خوږنې کور خوا ته لاړه او دروازه یې وټکوله.

د خوږنې کوشنې ورو، دروازه خلاصه کړه او سلام یې ورکړ.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

هغې سلام ته وعلیکم و وایه او پوښتنه یې وکړه:

نازی په کور کې ده؟

هغه و ویل:

هو!

هغه په کور کې ده.

بیا جلی هغه ته و ویل:

هغې ته غږ کړه.

هغه و ویل:

سمه ده !

اوس دستي!

الک کور ته د ننه شو او خپلې خور ته یې غږ کړ.

نازی دروازي ته راغله او له خور ږني سره یې روغېر وکړ.

نازی هغې ته د کور ننوتو بلنه ورکړه.

دوی کور ته د ننه شوې، سم دلاسه جلی کاغذ و ویست او نازی ته یې

و ویل:

دا کاغذ خپل ورور ته ورکړه، چی شپېلۍ وهونکي ته یې ورکړي.

نازی پوښتنه وکړه:

کوم شپېلۍ وهونکی؟

جلی زیاته کړه، دلته کوم څوک هر ماښام شپېلۍ وهي.

نازی و ویل:

هو!

زه هم کله، کله د شپېلۍ غږ اورم.

په رښتیا چې هم ښه، خوږه او په زړه پورې شپېلۍ وهي.

بیا یې جلی ته و ویل:

مینه شوې خو به نه یې؟

جلی و ویل:

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

نه!

یوازې غواړم چې و پوهېږم.

څوک او ولې شپېلۍ وهي.

نازی خپل ورور ته غږ او ورته یې و ویل:

دا کاغذ واخله، شپېلۍ وهونکې پیدا کړه او ورته یې ورکړه.

بیا جلۍ زیاته کړه.

ورته و وایه ځواب یې ولیکه او سبا دا وخت به یې له تانه واخلم.

الک و ویل:

سمه ده.

بیا خور یې و ویل:

دا موضوع له ځانه سره وساته او چاته به یې نه وایي.

الک و ویل:

سمه ده!

لیک یې واخیست او له کوره بهر شو.

ډېر وګرځېد تر څو شپېلۍ وهونکې ومومي کړي.

الک شپېلۍ وهونکې وموند او کاغذ یې ورته ورکړ.

الک بیرته کور ته روان شو.

شپېلۍ وهونکې کاغذ خلاص کړ.

تیاره وه،

لیک، بڼه نه لوستل کېده.

له ځایه پاڅېد او یوې روښانه کوڅې ته نږدې شو، تر څراغ لاندې

ودرید، تر څو لیک ولولي.

په لیک کې لیکل شوي و:

سلام و علیکم!

کولای شم تا له نږدې و وینم؟

وروسته هغه لیک په جب کې کینود او کور خوا ته روان شو.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

کور ته ورسید.

دشپې دودۍ یې و خوړه، وروسته یې لمونځ بیا ویده شو.
سهار شو.

ورځ د تل په څېر تېره شوه.
مازیګر شو،

بیا یې کاغذ را واخیست او د سوال په ځواب کې یې ولیکل:
هو!

ولې نه!

کوم ځای چې ته، ټاکي.

کاغذ یې جب ته کړ، شپېلۍ یې واخیسته، د تل په څېر یې واسکت په
جب کې کیښوده او له کوره و وت.
بیا د خپلې خوبنې ځای لورې روان شو.
ځای ته ورسید.

شپېلۍ یې له جبه و ویسته او په وهلو یې پیل کړ.

جلۍ چې د شپېلۍ غږ واورید، له کوره کته شوه او خپلې خوړنې
(نازی) کورته لاړه.

ګوري چې د نازی ورور لوبې کوي.

هغه نږدې شوه او د نازی ورور ته یې په غوږ کې و ویل:

کولای شي چې هغه شپېلۍ وهنوکي څنگه لاړ شي؟

هغه و ویل:

هو!

ستونزه نشته.

بیا جلۍ و ویل:

لیک ترې واخله او هغه به نازی ته ورکړی.

بیا نازی به یې ماته راکړي.

الک و ویل:

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

سمه ده!

الک شپېلۍ و هونکي پسې او جلی کورته لاره.

الک شپېلۍ و هونکي ته ورسید او سلام یې ورکړ.

مسافر سلام ته وعلیکم و ویل:

بیا یې کاغذ له جبه و ویست او الک ته یې ورکړ.

الک هم کاغذ واخیست او کور خواته روان شو.

الک کورته ورسېد.

د کور مخ ته، ملګرو یې انتظار کاوه.

بیا هغه خپلو ملګرو ته و ویل:

زه کور ته ځم او ژر بېرته راځم.

تاسو لوبې پیل کړئ.

کوشنیانو لوبه پیل کړه او الک کور ته د ننه شو.

نازی ته یې غبر کړ.

هغه په پخلنځۍ کې وه.

هغې و ویل:

دلته راشه!

پخلنځي ته!

هغه پخلنځۍ ته د ننه شو او کاغذ یې نازی ته ورکړ.

الک د کوره د باندې شو او ملګرو سره یې لوبې ته دوام ورکړ.

شپه تېره شوه او سهار شو.

نازی له کوره و وته او خوریني کورته لاره.

ور یې وټکاوه.

خورینه یې دروازه خلاصه کړه او نازی ته یې د کور راتګ بلنه

ورکړه.

نازی کور ته ننوته او اوسېدو (سالون) کوټي ته د ننه شوه، پر څوکی

کېناسته.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

خوړنې یې د شیدو چای راوړ او نازی ته یې مخامخ پر میز کېښود.
نازی مننه وکړه بیا لږ وروسته یې کاغذ هغې ته ورکړ.
هغې کاغذ خلاص او لوست.
هغه خوشحاله شوه.

نازی هم د شیدو چای و څښه او کور ته لاړه.
جلۍ په سوچ کې وه،
څه وخت؟

کوم ځای د لیدو له پاره وټاکي؟
څو ورځې تېرې شوې.

بیا جلۍ تصمیم و نیو چې له الکه نظر واخلی او هغه مناسب ځای د
لیدو له پاره وټاکي.

بیا یې بل لیک ولیکه، هغې و غوښتل چې د نازی د ورور په ذریعه
یې شپېلۍ وهونکي ته ورسوي.
ورځ په سختۍ تېره شوه او ماښام شو.

جلۍ لیک واخیست او د نازی کور ته روانه شوه،
هغه کور ته ورسیده، دروازه یې وټکوله.
نازی دروازه خلاصه کړه.

جلۍ لیک نازی ته ورکړ او ورته یې وویل:
ورور ته دې ورکړه چې، شپېلۍ وهونکي ته یې ورسوي.
نازی هغې ته د کور د ننوتو بلنه ورکړه.
جلۍ وویل:
مننه کوم.

اوس څه کار لرم، بیا به سبا راشم.
جلۍ خپل کور ته لاړه او نازی هم دروازه وتړله.
لږ وروسته د نازی ورور راغی، نازی ورته لیک ورکړ.
بیایې وویل:

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه گری کې

.....

دا لیک شپېلۍ و هونکي ته ورسوه.

او ورته و وایه چې ځواب یې و لیکي.

هغه و ویل:

سمه ده!

الک روان شو، شپېلۍ و هونکي ته ورغی او لیک یې ورته وسپاره.

الک بېرته راغی.

مسافر لیک خلاص او ولوست.

بیا یې شپېلۍ په جب کې کپښوده او کور ته روان شو.

کورته ورسېد.

د شپې ږوږۍ یې وخوره، د لمانځه نه وروسته خپل خوب ځای ته لاړ،

سر یې پر بالښت کښود او سوچونه یې پېل کړل.

کله به یې ویل:

وبه لیکم چی د هغې ونې لاندې، چېرته چې زه شپېلۍ وهم.

بیا به یې سوچ کاوه چې، هلته کومه ستونزه منځ ته را نه شي، ځکه

چې هغه ځای د پولیسو هستوگنې (کالوني) ځای دی.

سهار شو.

شپه یې په سوچونو کې تېره کړه.

وروسته د سهار د چای څښلو څخه، له کوره و وت او سړک خواته

لاړ تر څو یو مناسب او د پولیسو د هستوگن ځای نه لري او د کچه

گری کمپ ته نږدې، کوم روښانه ځای و مومي.

څو ساعته یې تېر کړل .

اخوا او دېخوا یې نظر اچوه تر څو لنډ ځای و مومي.

د روغتون د لیدو سره یې ښه سوچ ور په برخه شو.

په زړه کې ډېر خوشحاله او وږی ویل:

دا دی، خدای ښه ځای وښود.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

که چا پوښتنه وکړه، ورته به و وایم چې، دلته د رنځور پوښتنې له پاره راغلی یم.

دا د حضرت صبغت الله مجددی روغتون و.

مسافر روغتون ته د ننه شو او د روغتون په انګړ کې و ګرځېد، بیا وروسته د باندې او کورته لاړ.

د غرمې دودۍ یې په خورا خوشحالی سره خوړه او د څیرې سیوری ته کیناست.

مازیګر شو، هوا هم مخ په تیارېدو او ماښام نږدې شو.

مسافر له کوره و وت او د خپل ماښامي ځای لوري ته روان شو.

ټاکلې ځای ته ورسېد او د پولې په سر کیناست.

کاغذ یې له جبه و ویست او لیکنه یې پیل کړه.

ويي لیکل:

زما له نظره، مناسب ځای د لیدو له پاره د حضرت صبغت الله مجددی

روغتون دی، کوم چې له ما او تا لیدو له پاره ډیر مناسب ځای دی.

دا ځای ستاسو له کورونو نه لرې او ماته لږ څه نږدې دی.

او که ته، تر ما کوم غوره ځای ټاکي، زه به هرو مرو درځم.

لیک یې په جب کې کېښود، شپېلۍ یې و وېسته او په وهلو (غږولو) یې پیل کړ.

جلۍ چې د شپېلۍ غږ واورید، له کوره بهر شوه او د نازی کور خوا ته روانه شوه.

د نازی د کور مخې ته یې د هغې ورو ولید، کوم چې په لاس کې یې د چرګې هګۍ وې.

الک نږدې شو او جلۍ ته یې سلام ورکړ.

هغې سلام ته وعلیکم و ویل:

بیا یې د نازی ورور ته و ویل:

کولای شې چې د شپېلۍ وهونکي څنګ ته لاړ شي؟

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

الک و ویل:

هو!

اول به هګۍ کورته ورسوم بیا به لار شم.

جلۍ مننه وکړه او خپل کور ته روانه شوه.

الک هګۍ کورته یوړی او بېرته و وت.

الک د شپېلۍ وهونکې خوا ته لار.

هغه شپېلۍ وهونکې ولید.

سلام یې ورکړ،

مسافر ډیر خوشحاله شو، او سلام ته یې علیکم و ویل، بیا یې زیاته

کړه چې:

دا لیک هغې جلۍ ته ورسوه.

هغه و ویل:

سمه ده!

رایې کړه!

مسافر لیک ورکړ.

الک لیک واخیست او کور خوا ته روان شو.

کورته ورسید او لیک یې نازی ته ورکړ.

شپه تېره شوه، سبا شو.

نازی د خوړنې کور ته ورغله، په لاره کې جلۍ د نازی مخې ته

راغله.

هغوی روغېر وکړ، نازی لیک هغې جلۍ ته وسپاره، د هغې نه یې

خدای پاماني واخیسته او بېرته، کورته راغله.

جلۍ لیک ولوست، ډېره خوشحاله شوه.

د شپې یې خوب و نه کړ، سهار شو، بیا یې تر مابڼامه انتظار وکړ.

ټاکلې وخت په نږدې کېدو او د جلۍ زړه په رپېدو شو.

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

هغه له کوره و وټه، ریکشا کې کېناسته او روغتون خوايي حرکت وکړ.

لږ ځنډ وروسته هغه روغتون ته و رسېد او له ریکشا کته شوه.

دروازې نه، انګر ته د ننه شوه او تر یوې ونې لاندې ودرېده.

په دې وخت کې، مسافر هم انګر ته ننوت او د شاوخوا په لیدو یې پیل کړ.

ډیره سخته شبېه وه.

ځکه دوی یو بل نه پېژندل، نه هم په هغه وخت کې موبایل تېلفون و، چې د هغه په وسیله یو بل پیدا کړي.

څه وخت تېر شو چې سترګې یې پر یوې ښکلې جلی ولګېدې.

داسې معلومه چې د چا انتظار کوي.

مسافر څو دیکې خپل ځای کې ودرید او د هغې په ننډاره شو.

جرات یې نه کاوه چې هغې ته نږدې او ترې پوښتنه وکړي .

هغه هم نه پوهېده، کوم څوک چې د هغې ننډاره کوي، هماغه شپېلۍ وهونکې دی.

یو څه وخت تېر شو، په یاد یې راغی چې شپېلۍ له جبهه وباسي او په لاس کې یې ونیسي.

که چېرې هماغه جلی وي، پوهېږي چه زه یم.

شپېلۍ یې له جبهه و وېسته او په لاس کې یې ښکاره و نیوه.

په دې وخت کې د جلی، شپېلۍ ته پام شو، هغه پوه شوه چې دا هماغه شپېلۍ وهونکې الک دی.

هغه ته یې اشاره وکړه چې نږدې را شي

هغه نږدې شو او جلی ته یې سلام ور کړ.

هغې هم سلام ته وعلیکم و ویل .

مسافر د هغې مخې ته ودرید او ویي ویل:

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه گری کې

.....

تا غوښتل چې له ما سره وگوري؟

هغې و ویل:

هو!

ما غوښتل.

بیا مسافر و ویل:

اورم!

څه دې ویل؟

الک ډیر ښکلی و، خدای پاک ورته ښایست او ښه ځواني ورکړی وه،

جلۍ د الک تر اغېزې لاندې راغله او زړه یې په ډبه هاري شو.

ژبه یې بنده، بنده شوه او ویې ویل:

د کوم ځای یې؟

هغه و ویل:

د افغانستانه راغلی یم.

هغې و ویل:

نوم دې څه دی؟

هغه و ویل:

مسافر!

بیا یې وپوښتل:

چېرې ژوند کوي؟

هغه و ویل:

په کمپ کې.

بیا یې و پوښتل:

په کوم کمپ کې؟

مسافر و ویل:

د کچه گری په کمپ کې.

مسافر هم د جلۍ تر اغېزې لاندې راغی.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

ځکه هغه هم ښکلی او پښتنه پیغله وه.

بیا جلی و پوښتل:

څه کار اوبار کوي؟

هغه و ویل:

وزګاریم، کله ناکله په میده یې کې مزدوري کوم، بیا مازیګر د لوبو
نداره ته ځم، ماښام راحم د ستاسو ودانیو ته څېرمه شپېلۍ وهم او خپل
غم پرې لرې کوم.

جلی موسکې شوه او هغه ته یې و ویل:

ته ښکلی شپېلۍ وهي!

زه ستا د شپېلۍ د اوریده له پاره کوتې نه بالکن ته وځم، تر پایه یې
اورم، کله چې ته شپېلۍ بنده کړې، بیا پوهېږم چې ته کور ته ځي.

ما سوچ کاوه چې ته پېښوری یې،

اوس پوه شوم چې ته مهاجر او افغانی یې.

په دې وخت کې ګڼه ګوڼه ډېره شوه او جلی له هلکه خدای پاماني
واخیسته او د شفاخانې نه د باندې شوه.

جلی ریکشا ودروله، په هغې کې کیناسته او کور لوري ته روانه شوه.
الک په خپل ځای کې ولاړ و، هغې په سې یې کتل تر څوچې له
دروازې و وته.

مسافر ډېر په سوچ کې شو، او په زړه کې یې و ویل:

عجیبه پېښه وه!

هیڅ نه پوهېږم!

بیا یې و ویل:

د پېښې نه، تېښته نشته!

څه چې د خدای رضا وي.

بیا له دروازې نه و وت او په پښو کور لوري ته روان شو.

جلی هم کورته ورسیده، زړه یې بی کراره و.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

سهار د شینو چای خوړو نه وروسته خپلې خوړنې کورته ورغله، د
هغه الک په هکله یې خپلې خوړنې ته کیسه وکړه او زیاته یې کړه:
هغه ډېر ښه، جګ ځوان او ښکلی و، مګر هغه مهاجر دی، د کچه
کړۍ په کمپ کې، اوسېږي.

خوړنه یې په خندا شوه او ویې ویل:

شپېلۍ و هونکې دې خوښ شو؟

هغې و ویل:

هو!

بیا جلی و ویل:

ما سوچ کاوه چې هغه به زمونږ هیواد وال وي، هغه مهاجر و.

بیا خوړنې یې و وېل:

څنگه په سوچ کې شوي؟

لکه چې الک دې ډیر خوښ شو؟

هغې و ویل:

زه خو د هغه په شپېلۍ وهلو مینه شوې وم.

بیا خوړنې یې و ویل:

او س په هغه مېنه شوې؟

هغه موسکۍ شوه او ویې ویل:

نه!

هیڅکله!

هغه یو مهاجر دی.

زه یوازې د هغه په شپېلۍ وهلو مېنه شوې یم.

خوړنې یې و ویل:

وګورو!

بیا خوړنې یې غږ کړ:

څه سوچ کوي؟

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

چای دې سور شو.

هله!

چای دې و څښه!

هغې پیاله واخیسته او سور چای یې و څښه.

بیا له ځایه پاڅېده او خوررني ته یې و ویل:

زه کور ته ځم.

خوررني یې هغه تر دروازي ورسوله، دروازه یې خلاص او دباندې شوه.

جلۍ کورته لاړه، هر ماښام به یې د شپېلۍ غږ په مینه اورېده او تر پایه به بالکن کې ناسته وه.

څه وخت تېر شو، د هغې په زړه کې د هلک مینه پیدا شوه، هغې به کوښښ کوه چې هغه له زړه وباسي، یوازې د شپېلۍ د غږ په اورېدو قناعت وکړي.

الک هم د جلۍ په اړه سوچ کول پیل کړ او له ځانه سره به یې ویل:

زه او هغه جلۍ!

هیڅ امکان نه لري.

مسافر د شپېلۍ وهلو ته دوام ور کړ.

ورو، ورو د هغه په زړه کې د جلۍ مینه پیدا شوه.

کوم وخت چې جلۍ د شپېلۍ غږ واورېد، زړه به یې په ډېه هاري شو، د هلک ځواني به ور په یاده شوه او له ځانه سره به یې وېل:

څومره ښه ځوان، څومره با ادبه، خپل رښتیا یې و ویل، او و نه یې غوښتل چې ما ته دروغ و وايي.

وخت تېر شو.

جلۍ و غوښتل چې بیا د هلک سره و وینی.

لیک یې ولیکه، د خوررني ورور ته یې ورکړ، چې شپېلۍ وهونکي ته یې ور کړي.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

الک هم لیک شپېلۍ و هونکي ته وسپاره.
مسافر لیک واخیست او وېي لوست.
بیا یې په پای کې ولیکل:
سمه ده !

ماښام!

همالته!

روغتون کې!

په انګړ کې!

تر ونې لاندې!

بیا یې لیک الک ته ورکړ او وېي ویل:
دا دی!

دا بیرته جلی ته ور کړه!

الک لیک واخیست او روان شو.

جلی په بالکن کې ناسته وه .

هغه د خورړنۍ د ورور په انتظار کې وه چی کله به راشی؟

الک له ورايه څرګند شو.

هغه خوشحاله شوه او دروازې خوا ته لاړه.

مخکې تر دې چې هلک دروازه وټکوي، هغې ور پرانیست او ودریده.

الک ورسېد.

جلی اخوا دخوا وکتل.

څوک نه ښکارېده!

الک ته یې و ویل:

راکړه!

الک، لیک ورکړ او روان شو.

جلی دروازه وټرله.

پخلنځي ته لاړه.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

لیک یې خلاص کړ او ویې لوست.
بیا یې بې اختیاره د الک ځواب بڼکل کړ؛
لیک یې څیرې کړ تر څو، بل څوک یې و نه ویني او د هغې په راز
پوه نه شي.
سبا ماښام د وعدې سره سم، روغتون ته لاړه.
د روغتون انګړ ته د ننه شوه، سترګې یې په مسافر ولګېدې، زړه یې
په ډبه هارو شو، مسافر هم تر ونې لاندې ولاړ و.
هغه هم د مسافر په زړه کې خوره شوه.
بیا جلۍ مسافر ته نږدې شوه.
سلام یې ورکړ،
مسافر، دهغې سلام ته وعلیکم و ویل.
بیا د جلۍ، پوښتنې پیل شوي.

څو کسه په کور کې اوسېږی؟
څو وروڼه او خوبندې لري؟
په افغانستان کې د کوم ځای یاست؟
روزگار مو په هیواد کې څنګه دی؟

.....

او داسې نور.
مسافر به هم، ورته رښتیا ویل.
بیا جلۍ مسافر ته و ویل:
مننه کوم.
کله نا کله به دلته سره وینو!
مسافر و ویل:
سمه ده.
کومه ستونزه نه شته،

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

بیا جلی خدای پاماني واخیسته او کور ته روانه شوه.
مسافر هم لږ وخت وروسته کور خواته روان شو.
د دوی مینه به ورځ په ورځ ډېرېده او لیده کاته یې هم ډېرېدل.
دا لیده کاته به یې د هفتې په منځ کې و.
مینه یې خورا ډېره شوه.
جلی دې ته اړ شوه چې مسافر ته و وایي له هغې نه ریاږي وکړي.
مسافر دا موضوع له خپلې مورې سره شریکه کړه.
مو رېې ور نه پوښتنه وکړه؟
دا جلی څوک ده؟
هغه و ویل:
پښتنه ده؟
بیایې و ویل:
د افغانستان د کوم ولایت نه ده؟
مسافر و ویل:
د افغانستان، نه ده.
مو رېې و پوښتل؟
د کوم ځای ده چې پښتنه ده خو د افغانستان نه ده؟
هغه زیاته کړه،
موري!
هغه د پېښور پښتنه ده،
پوهېږي چې پښتون، غټ ټبر دی .
د انګریزو دسیسو له کبله یې پښتانه په دوی برخو و وېشل، تر څو
خپلو موخو ته ورسېږي.
مو رېې ویل:
هو!
مو ر به مې راته ویل؛

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه گری کې

.....

بیا یې و پوښتل:

جلی چېرته اوسېږی؟

هغه و ویل:

په پولیس کالوني کې اوسېږی.

مور یې و پوښتل:

هغه څنگه، هلته اوسېږی؟

مسافر و ویل:

هغه د پېښاور د ښار د یو لور پوري افسر لور ده.

مور یې و ویل:

توکي کوي او که رښتیا وايي؟

مسافر و ویل:

رښتیا وایم.

بیا مور یې و ویل:

دې سره څرنگه اشنا شوي؟

مسافر خپله کیسه د شپېلۍ وهلو نه پیل کړه.

مور یې حیرانه او هکه پکه شوه.

بیایې و ویل:

مونږ مهاجر یو او دوی مینست دي،

همدا راز مونږ بې وسوه او دوی شتمن خلک دي، پلار یې هم د

پولیسو جگ پوري افسر دی.

امکان نه لری!

بیا مور یې پوښتنه وکړه:

تا د خپل ژوند کیسه ور ته کړی ده؟

مسافر و ویل:

هو!

ما ورته ټوله رښتیا ويلي ده.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

د خپل ژوند، کورنۍ، ورونو، خويندو، روزگار، په کمپ کې ژوند
کول، ټول مې ورته رښتیا ویلي دي.

مور یې بیا په سوچ کې ډوبه شوه او ویې ویل:
څه وکړم؟

مسافر و ویل:

دا موضوع نن شپه د پلار سره مې شریکه کړه.
هغې و ویل:

سمه ده.

مسافر په سوچ کې له کوره و وت.

شپه شوه.

د مسافر پلار هم سترې، ستو مانه کور ته راغی.

د شپې د ډوډۍ نه وروسته، هغې د مسافر پلار ته، ټوله کیسه وکړه.

د مسافر پلار هم هک پک پاتې شو.

د مسافر مور ته یې و ویل:

ټوکې کوي او که رښتیا وايي؟

هغې و ویل:

رښتیا وایم.

مسافر هیڅکله دروغ نه وایي.

د مسافر پلار و ویل:

څه وکړو؟

هغې و ویل:

اړینه ده چې د جلی کور ته ریباري لاړ شو.

بیا د مسافر پلار و ویل:

مونږ خو مهاجر او بي وسي خلک يو، څه هم د ولور له پاره نه لرو،

دا کار به څنگه شي؟

د مسافر مور و ویل:

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

خدای مهربانه دی.
که چېرې هغوی ومني، زه به هیواد ته لاړه شم او پلارنۍ پاتې ځمکه
به و پلورم.
ته خو هسې هیواد ته تلۍ، نه شې.
ځکه چې دولت به دې بندي کړي.
د مسافر پلار و ویل:
هو!
سمه ده!
خدای وکړي!
بیا د مسافر پلار و ویل:
انتظار به وکړو چې مسافر راشي او د هغه نه د جلی د اوسیدو پته
واخلو.
لږ وخت تېر شو او مسافر کورته راغی.
پلار یې پر هغه غږ کړ:
دلته راشه!
هغه هم څپرې ته نږدې او سلام یې واچوه.
مور او پلار یې وعلیکم و ویل.
پلار یې و ویل:
دلته کینه!
مسافر کیناست.
پلار یې د جلی په هکله و پوښتل؛
هغه هم رښتیا ځوابونه ورکړل.
بیا یې و ویل:
کله او څوکسه کولای شو د جلی کور ته لاړ شو؟
مسافر و ویل:
سبا به د جلی نه پوښتنه وکړم چې څه وایي؟

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

پلار یې و ویل :

سمه ده!

بیا هر څوک خپل د خوب ځایونو ته لاړل او بیده شول.

سهار شو بیا غرمه او وروسته ماښام شو، مسافر د جلی سره په ټاکلي

ځای کې ولیدل او ترې پوښتنه یې وکړه:

هغې و ویل:

لومړی به ستا مور او پلار راشي.

بیا به ټول شیان روښانه شي.

مسافر و پوښتل:

کومه ورځ؟

هغې و ویل:

د جمعي په ورځ،

په دې ورځ به زما پلار په کور کې وي.

مسافر و ویل:

سمه ده!

زه به مې خپل پلار او مور ته و وایم.

د جمعي په ورځ به زما مور او پلار، ستاسو کور ته ریاږي راشي.

جلی په مسکا او په زړه کې خوشحاله شوه.

بیا یې سره خدای پاماني واخیسته او هر څوک خپل کور ته روان

شول.

ورځې تېرې شوې او جمعه ورسېده.

مسافر او جلی په زړونو کې ډېر خوشحاله وو، سوچ یې کاوه چې دا

هوکړه به ډېر ژر تر سره شي او دوی به پرته له کومې وېرې سره

لیده کاته وکړي.

ماسپینین شو او مسافر خپلې مور څنگ ته نږدې او وېي ویل:

پلار مې په دې وخت کې څه شو؟

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

هغې و ویل:

د جمعې لمونځ ته تلې دی، او س به راشي.
په همدې وخت کې د هغه پلار کور ته دننه شو، مسافر خوشحاله شو
او د پلار مخې ته لاړ.

لومړی یې سلام ورکړ او بیا یې د هغه لاسونه مچو کړل.

پلار یې سلام ته وعلیکم او د هغه سره یې مچو کړ.

بیا یې مسافر ته و ویل:

کولای شو لاړ شو؟

هغه و ویل:

هو!

ولې نه!

بیا هغوی درې واړه له کوره و وتل:

سړک ته نږدې شوو، یوه ریکشا یې ودروله او په کې سپاره شوو.

ریکشا موخې ته ورسېده او هغوی د ریکشا نه پلي شو.

بیا مسافر و ویل:

زه به تاسو د هغې تر کوره لارښونه وکړم بیا به زه بېرته راشم او

د هغې غټې ونې لاندې به د تاسو انتظار وکړم.

هغوي و منه،

بیا هغوي د جلی کور خوا ته روان شوو.

مسافر د جلی کور له ورايه وښود او خپله یې بېرته ټاکلی ځای لوري

ته روان شو.

هغوي کور ته نږدې شوو،

جلی هم په بالکن کې ولاړه او د ریبیاری انتظار یې کاوه.

هغوی دروازه وټکوله او جلی منډه کړه، دروازه یې خلاصه کړه،

لومړی یې سلام ورکړ او بیا یې وپوښتل:

څوک او د چا سره مو کار دی؟

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

هغوی و ویل:

میلمانه یو، میلمانه مو په کار دي؟

هغې خپلې مور ته غږ کړ او ویې ویل:

مور یې!

میلمانه دي.

مور یې دروازې ته راغله او هغوی ته یې د ناستې (سالون) کوټې ته

لارښونه وکړه، هغوی کوټې ته ننوتل.

مور یې و ویل:

پلار ته دې غږ کړه!

ته د شیدو چای جوړ کړه، کوم وخت چې ما و ویل، بیا هغه راوړه.

مور یې په کیسه پوه وه او جلۍ هغې ته کړې وه.

دوی په خبرو پیل کړ.

بیا یې جلۍ په هکله د ریبیاري غوښتنه وکړه.

د جلۍ پلار د الک په هکله څېړنې پیل کړې، له خبرو نه روښانه

شوه چې هلک د افغانستان او دلته مهاجر دی.

هغه د مهاجرو په یوه کمپ کې ورځې او شپې تېروي.

په همدې وخت کې جلۍ د اوسیدو(سالون) کوټې ته نږدې او تر

دروازې شا ودرېده، تر څو د خپل پلار خبرې واورې چې د هغې په

هکله څه پرېکړه کوي.

خبرې خورا تودې وې.

مګر د جلۍ د پلار زړه نه و، په پایله کې یې پرېکړه وکړه چې هغوی

ته د نه منلو ځواب ورکړي.

د جلۍ مور ډېر کوښښ کاوه چې دا ریبیاري بلې ورځې ته پرېږدي

تر څو د جلۍ او د هغې ماما گانو سره مشوره وکړي.

مګر د جلۍ پلار د هغې خبره وا نه وږېده او هغوی ته یې د نه منلو

ځواب ورکړ.

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

په دې وخت کې جلی په ژړا شوه او د دروازې نه لرې او خپلې کوتې ته روانه شوه.

د مسافر پلار، مور هم له ځایه پاڅېدل او وېي ويل:
که بیا بله ورځ راشو، ستاسو نظر څنگه دی؟
هغه و ويل:

زما یوه خبر او هغه هم پخه خبر ده.

مونږ او تاسو سره ډېر توپیر لرو، دا کار نه کېدونکی دی.

د مسافر پلار او مور ډېر خواښیني شوو او د جلی د کوره و وتل:
هغوي د ونې خواته روان شوو، کومه چې مسافر ورته بنودلې وه، و
ني ته نږدې شوو او مسافر د خپلې مور او پلار مخي ته ورغی او
خوشحاله ښکارېده.

مسافر خپلې مور او پلار ته سلام ورکړ، وېي ويل:
څنگه شو؟

هغوی سلام ته وعلیکم و وایه او وېي ويل:
کار خو ونه شو.

د جلی پلار راضي نه دی، زیاته یې کړه چې هېڅ خبره نه مني او
وايي:

سمه ده چې مونږ اوتاسو سره یو قام او پښتانه یو، خو دا کار ناشونی
دی.

مسافر هم خورا خپه شو.

دوی ټول مخ پر کور روان شوو.

کورت ته ورسېدل او څپرې خوا ته لاړل.
هله ته کیناستل.

د کور نورو غړو ترې پوښتنه وکړه:

خوشحاله راغلی او که خپه؟

د مسافر مور و ويل:

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

خوړا خپه.

هغوي هم خپه شوو.

شپه تېره شوه.

سهار شو.

مسافر له کوره و وت او خپله پرونی کیسه یې ملګری ته و کړه:

ملګری یې هم، ډیر خپه شو.

بیا یې و ویل:

مه خپه کېږه!

خدای مهربانه دی!

جلۍ پر تا مینه ده.

ډیر سوچ مه کوه؛

مسافر و ویل:

زه له هغې سره خبرې کوم.

کېدای شي خپل پلار ته قناعت ور کړي.

ملګري یې و ویل:

دا سمه ده.

خو ورځې وروسته یې له جلۍ سره خبرې وکړي.

هغې وعده ورکړه چې ستونزه به د مور په ذریعه حل کړي.

مور یې د جلۍ د مینتوب کیسه د هغې پلار ته وکړه او ورته یې و

ویل:

ما هم ورته ډېر نصیحت وکړ، مګر هغه یې نه مني او پر الک ولاړه

او مینه ده.

د جلۍ پلار پرېکړه وکړه چې هغه پرې نه ږدی چې له کوره و ځي

او د الک سره و ویني.

پلار یې سوچ کاوه چې، کېدی شي جلۍ له الک سره افغانستان ته لاړه

شي.

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

دا به، ده او د ده کورنۍ ته ډیره ستونزمنه خبره وي.
ورځې تېرېدې او جلۍ نه شو کولای الک و ویني.
دواړو به په جلا جلا سوچونه کول او د حل لارې به یې کتلې.
مسافر به خواشینۍ ښکارېده او له چا سره به یې خبرې هم نه کولې.
د مسافر چوپتیا به د هغه مور او پلار زو راوه او په سوچ کې به یې
ډوبه و.

د مسافر پلار یوه ورځ وختي ماجت ته لاړ، دوي کسان جومات ته
راغلي وو. هغه خپل نفل لمونځ وکړ، نا بېره یې په زړه کې وګرځېد
چې هغه موضوع د ملا سره شریکه کړی، ګوندي هغه ورته کومه
لاره و مومي.

زړه، نا زړه ملا خوا ته نږدې شو او ورته یې و ویل:
کولای شم یوه شخصي موضوع در سره شریکه کړم؟
هغه و ویل:

هو!

و وایه!

هغه د مسافر د مینې او ریبایۍ تګ کیسه ملا ته وکړه،
هغه و ویل:

ته سوچ مه کوه، که نصیب وي د حل لاره به پیدا شي.

ملا زیاته کړه، ویي ویل:

په هغې کالونۍ کې د جومات امام زما ډېر نږدې ملګری دی، مونږ

په یوې مدرسي کې سبق ویلی دی.

زه به لار شم او د هغه سره به مشوره وکړم.

بیا یې د جلۍ د کور پته واخیسته.

د مسافر پلار ډیر خوشحاله شو او کور ته لاړ.

مازیګر شو.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه گری کې

.....

ملا د کالونۍ په لور حرکت کړ. یوه گری وروسته کالونۍ ته ورسید او جومات خوا ته لاړ. د مازیگر جمع نږدې وه، هغه هم جومات ته د ننه شو او د مازیگر لمونځ یې په جمعي سره ادا کړ. خلک د جومات نه په وتو پیل کړ. هغه هم ودرید تر څو خلک لږ او ځان ملا امام ته نږدې کړي. ورو، ورو ملا امام خواته نږدې شو. په دې وخت کې د امام ورته پام شو، هغه خواته یې منډه کړه، خپل ملگری یې په غېږ کې ونیو، روغ بر یې ورسره وکړ، بیا یې دېږي خوا ته بوته او چای یې ورته وغوښت. دواړه پر کټ کیناستل او پر خبرو یې پیل کړ. بیا له ملگري یې و پوښتل: څرنگه دې خوا راغلې؟ هغه و ویل: لومړی، ستا د لیدو له پاره، بیا یوه موضوع مې درسره شریکوله، کومه چې د ستاسو کالونۍ پورې اړه لري. هغه و ویل: مهرباني! و وایه! هغه و ویل: زمونږ د سیمې الک او ستاسو د سیمې جلی سره مینه لري، جلی پر الک خورا مینه ده، لومړی هغه د الک په شپېلۍ وهلو او بیا وروسته د هغه د لیدو نه، پر هغه هم مینه شوې ده. بیا جلی خواست وکړ تر څو الک هغوي کورته ریبیار واستوی.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

الک خپل مور او پلار د هغې جلۍ کورته واستوو، مګر د جلۍ پلار
ریباری و نه منله او ورته یې وویل:
دا خبره ناشونې ده.

هغوی ډیر خپه کورته راغلل او په اړه یې، نن دا کیسه ما ته وکړه.
ځکه نن تا څنګ ته راغلم، کېدای شي ته ورته کومه د حل لاره مونده
کړې.

هغه و ویل:

سمه ده!

د کور پته یې لري؟

هغه و ویل:

هو!

د هغې جلۍ د کور پته یې ور کړه.

هغه و ویل:

ملا صاحب!

زه هغه ښه پېژنم.

هغه د سیمې ستر پولیس دی، زه به ورسره خبرې وکړم، بیا به تاته
احوال درکړم.

ماښام نږدې شو او ملا له خپل ملګري نه د تګ اجازه واخیسته او
کمپ لوري ته روان شو.

څو ورځې تېرې شوې، د ملا ملګری کمپ جومات ته راغی او خپل
ملګری سره یې وکتل.

بیا یې ور ته و ویل:

ما د هغې د پلاره سره وکتل او ماته یې هم، د نه ځواب راکړ.

اوس یوازې یوه لاره شته،

هغه لاره د پښتنو په منځ کې د جرګې لار ده، کوم چې پښتانه ته د
منلو وړ ده.

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه گړۍ کې

.....

راځی چې د مسافر د پلار سره خبرې وکړو او یوه د جمعې ورځ وټاکو او د جلی پلار کور ته جرگه لار شو، گوندې لاره اواره شي. په همدې خبرو کې د مسافر پلار هم ورسید، ملا امام ورته بلنه ورکړه چې، نږدې کېږي.

هغه هم نږدې کیناست او په گډه سره یې فیصله وکړه، تر څو د جلی کور ته جرگه ولېږي.

په جرگه کې به څلور ملایان، څلور د کمپ سپین ږيري او د هلک پلار به وي.

دوی، وخت یې د جمعې ورځ و ټاکله.

د کالوني ملا امام ته یې وظیفه ورکړه تر څو د جلی پلار سره د جرگې او وخت په هکله معلومات شریکه کړي.

د کالوني ملا امام خبره و منله او د وعدې سره سم د جلی پلار سره یې و لیدل او د جرگې د وخت او موضوع په هکله یې، هغه ته ټول معلومات ورکړل.

جمعه را ورسیده او د جرگې غړی تیار شوو او د کالوني په لور یې حرکت وکړ.

هغوی یوه گړۍ وروسته یادې سیمې ته ورسېدل او د جلی د کور په لور یې گړندي گامونه واخیستل.

کور ته نږدې شوو.

د کچه گړۍ ملا امام، نورو ته و ویل:

ورونو!

نن به دا موضوع په بڼه بڼان او د دواړو کورنیو په گټه تمام کړو، تر څو چې پاپلې ته نه یو رسېدلي، له کوره به نه وځوو.

ټولو دا خبره و منله.

وروسته ملا امام و ویل:

بسم الله!

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه گړۍ کې

.....

دروازه و ټکوی.

د هلک پلار د مخه شو او دروازه یې وټکوله.

د جلی پلار دروازه خلاصه کړه او میلمنو ته یې بڼه راغلاست و وایه. بیا یې له ټولو سره روغېر و کړ او هغوی ته یې د ناستې (سالون) کوټې ته بلنه ورکړه.

د جلی پلار د شیدو چای فرمایښت ورکړ.

د جرگې غړو په خبرو پیل کړ او ویې ویل:

مونږ ټول یو قام اوښتانه یو، اړینه نه ده چې یو تر بله ځان پورته وگڼو، بڼه خبره به داوي چې نن یوې بڼې پاېلې ته ورسېږو.

خبری اوږدې او د شیدو چای ورسېد.

د کچه گړۍ ملا امام و ویل:

مونږ تر څو چې پاېلې ته ونه رسېږو، نه چای څښو او نه به له کوره وځوو.

بیا یې زیاته کړه.

مونږ ټول د جلی د مینې په اساس راغلي یو که چېرې دا کار ونه شي ، دا به ډېرې بدې پايلې ولري.

د جلی پلار په سوچ کې ډوب شو، په یاد یې راغی چې یوه شپه د هغې لور تصمیم نیولی و چې ځان وژنه وکړي.

بیا د جلی پلار و ویل:

دومره چې تاسو بڼه خلک یاست او جرگه مو را غوښتي ده د پښتنو د جرگې په اساس تاسو خبره په یوه شرط منم.

بیا د کالوني ملا امام غږ کړ:

و وایه کوم شرط؟

هغه و ویل:

که چېرې تاسو له ما سره موافقه کوي، هغه دا چې، الک به له واده وروسته همدلته پاتې کېږي، زه د جرگې سره موافقه کوم.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه گری کې

.....

د مسافر پلار و ویل:

دا به د مونږ له پاره ډېر سخت کار وي، ښه به وي چې د الک سره مشوره وشي.

ټولو و منله او ويې ويل:

دا ښه کار دی.

بيا د جلی پلار و ویل:

اوس د چای په څښلو پیل کړئ.

خبره لنډه او پای ته نږدې شوه.

هغوی چای و څښو او خوشحاله شوو.

بيا دې کچه گری ملا امام و ویل:

اوس به څه کوو؟

د جلی پلار و ویل:

تا سو د مسافر سره خبرې و کړئ، مونږ به د کوژدې دسمال او پتاسي تیارې کړو.

بيا د جرگې را تگ ته اړتیا نه شته، څو کسه نارینه او ښځینه به راشي، مونږ به ورته دسمال او پتاسي ورکړو او خبره به خلاصه کړو.

بيا يې د ملا امام نه و غوښتل چې یوه د خیر دعا و کړي.

هغه دعا و کړه، د کوره څخه و وتل، ټول خوشحاله شول او د الک پلار ته يې مبارکي و ویله، هر څوک خپلو کورنو خوا ته روان شوو.

د الک پلار کور ته لار، څپرې لاندې کیناست، د الک مور، خویندې، وروڼه هم و رسېدل، او له هغه يې و پوښتل:

جرگه څنگه شوه؟

هغه و ویل:

جرگه مو و کټله.

د ملایانو کور دې اباد وي.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

د الګ کورنۍ ډېره خوشحاله شوه او ويې ويل:

کومه ستونزه خو به نه وي پاتې شوې؟

هغه و ويل:

نه!

يوه شرط پاتې شو،

د الګ مور و ويل:

بيا کوم شرط؟

مونږ کولی شو چې تر سره يې ګرو؟

هغه و ويل:

هو!

دا شرط د مسافره پورې، اړه لري.

که هغه وغواړي، خبره خلاصه ده.

بيا هغې و ويل:

و دې نه ويل؛

کوم شرط؟

هغه زياته ګره او ويې ويل:

د جلی پلار شرط کېښود، که چېرې الګ د واده نه وروسته زمونږ په

کور کې پاتې کېږي، مونږ يې منو.

مور يې و ويل:

دا دې لا بله خوشحالي!

مونږ په څه خواريو هغه لوی ګری دی، بيا به يې هغوی ته سپارو؟

پلار يې و ويل:

بس!

ژوند همداسې دی.

خدای دې مونږ په خپل امان کې و ساتي،

څه چې د خدای رضا وي.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

بیا د الک پلار و پوښتل:

مسافر چېرې دی؟

مورېې و ویل:

هغه د باندې دی.

اوس به راشي.

دوی په خبرو بوخت وو چې مسافر کور ته د ننه شو.

هغه پلار ته نږدې شو او سلام یې وا چوه.

پلار یې علیکم و ویل،

بیا یې و ویل:

راځه لږ نږدې کېنه او هغه نږدې شو.

هغه ور ته و ویل:

د جلی پلار یو شرط لري.

مسافر و ویل:

کوم شرط؟

هغه و ویل:

وروسته له واده څخه، د خسر کور کې اوسېدل.

مسافر و ویل:

زه یې نه منم.

زه نه غواړم چې د خپل مور، پلار، خويندو او ورونو نه جلا، ژوند

و کړم.

مسافر د دې خبرو په اورېدو سره ډیر خواشینی او له کوره و وت.

د خپل ملګري خواته روان شو، له هغه سره یې و کتل، ټولې تېرې

شوې خبرې یې ورته وکړې.

بیا ملګری یې و ویل:

ته د جلی سره خبره وکړه، ګوندې کومه لاره ورته پیدا کړي.

هغه و منله او ماښام کور ته راغی.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

مور ته یې و ویل:
لومړی غواړم چې د جلی سره خبری و کړم، و ګورم چې هغه څه
وايي؟
مور یې و ویل:
سمه ده!
څرنگه چې د تا خوښه وي.
یوه ورځ وروسته مسافر د جلی سره و کتل، او هغې ته یې د پلار
شرط و وایه.
هغه موسکۍ شوه او ویې ویل:
ته زما د پلار خبره ومنه!
وروسته به مونږ جلا ژوند وکړو.
مسافر و ویل:
ستا پلار نه غواړی چې مونږ جلا ژوند وکړو.
هغې و ویل:
هو!
وروسته به ټول کارونه سم شي.
اوس له پاره د هغه خبره و منه!
زه د ستا سره ولاړه یم.
مسافر خوشحاله شو، د هغې نه یې خدای پاماني واخیسته او کور ته
روان شو.
د شپې ږوږۍ نه وروسته، هغه د جلی سره د لیدو او د هغې زیرکتیا
خبره د خپلې کورنۍ سره، شریکه کړه.
هغوی و ویل:
څه چې د ستا او جلی په خیر وي، مونږ به یې وکړو.
یوه ورځ وروسته د الک پلار د ملا امام خواته لاړ او هغه ته د مسافر
د پرېکړې خبر ورکړ.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه گری کې

.....

هغه و ویل:

څه چې د خدای رضا وي.

د جمعۍ په ماسپښین، هغوي څو بنځینه او نارینه تیار او د جلی کور ته یې ریبای ته واستول.

دا ځل د الک مور د شرط موافقه یې، جلی مورته و ویله، هغه هم ډیره خوشحاله شوه.

بیا نارینو په خپل منځو کې خبری اترې وکړې.

یوه گری وروسته د جلی مور د هغی د پلار په اشاره د پتاسو دسمال راوړ او د هغوی په مخ کې یې کېښود.

هغوی هم یوه انداز پیسې د افغاني رواج سره سم په مجمه کې کېښودې؛

چای یې و څښو او وروسته د پتاسو دسمال یې واخیست او خورا خوشحالی سره د جلی د کوره و وتل.

دواړو خواو ته خوشحالي پیل شوه، جلی او الک هم کولای شو چې په خپل مینځو کې بې له وېرې سره وگوري.

هغوی کوژده او بیایې واده وکړ.

الک د جلی په کور کې خپل نوی ژوند پیل کړ، مگر هره ورځ به په سختۍ سره تېرېده؛

هغه لومړی له هیواده جلا شو.

بې کوره په کمپ کې اوسېده، بیا د کورنۍ نه هم جلا شو.

څه موده تېره شوه او جلی مسافر ته و ویل:

زما زړه ډیر په تنگ دی.

ښه به وي چې د تاسو کورته، لاړ شو.

الک و ویل:

سمه ده!

ته مور ته دې و وایه چې سبا مونږ د مسافر کورته ځو.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

هغی د خپلۍ مورې نه اجازه واخیسته او د مسافر کورته لاړل.
هغوی ټوله ورځ الله تېره کړه او ماښام کورته ستانه شوو.
داسې به کله، ناکله د الک او جلۍ خپلو او خپلوانو کورونو ته میلستیا
ته تلل.

خومیاشتي تېری شوي.
په حالاتو کې بدلون راغی.
افغان مهاجر په ستنېدو پیل کړ، د الک کورنۍ هم هیواد ته ستنه شوه.
الک خپه ښکارېده.
هیڅ موسکا یې په شونډو کې نه ښکارېده.
یوه ورځ جلۍ د مسافر نه پوښتنه وکړه:
ولي ډېر خپه ښکاري؟
هغه و ویل:

د هیواده جلا بیا د خسر کوره کې ژوند، د بندي په څېر دی.
جلۍ و ویل:
ته مه خپه کېره!
زه هم په خپله ژمنه ولاړه یم، وخت به و رسېږي او مونږ به جلا
ژوند پیل کړو.
هغه و ویل:

دا امکان نه لري.
زه خو کار اوبار نه لرم.
او په هیواد کې ویجاړ شوی کور لرم،
د کور جوړلو ته پیسې په کار دي چې مونږ یې نه لرو.
هغی و ویل:

خدای مهربانه دی.
هر څه به سم شي.
څه وخت وروسته جلۍ مسافر ته و ویل:

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

ستاسو کلي څنگه دی، څوک په کې اوسېږي؟

هغه و ویل:

شاوخوايي شين دی، څه کوتې په کې شته او لږ، لږ ويجاړې شوي دي.

باید جوړی شي.

هغې و ویل:

کېدای شي چې یوځل لاړ شو او د نږدې یې وګورو؟

هغه په خندا شو او ویي ویل:

څنگه دي د افغانستان شوق وکړ؟

هغې و ویل:

هیڅ!

یو چکر به و وهو او ستا هیواد به هم وګورو.

هغه و ویل:

سمه ده!

د مور او پلار نه دي اجازه واخله.

هغې د خپل پلار او مور نه د دوو شرطونو سره اجازه واخیسته.

- ډیر به احتیاط کوي چې له ماینونو نه به ځان ساتي.

- دوی شپو نه به ډېر وخت نه تېروي.

مسافر ومنله او خوشحاله شو.

یوه ورځ پلاريې خپلې لور ته و ویل:

هر وخت چې تاسو وغوښتل افغانستان ته لاړ شئ، ما ته و وایه چې

د تاسو له پاره د موټر بند او بست و کړم.

هغې و ویل:

سمه ده!

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

د شپېلۍ یې مسافر ته و ویل:

کېدای شي مونږ سبا وختي، تاسو هیواد ته لاړ شو.

هغه و ویل:

سمه ده!

کاشکې دې وختي ویلي وای چې، یو موټر مو تر تورخمه (طورخمه)

پورې نیولی وای.

هغې و ویل:

پلار مې د موټر بندو بست کړی دی.

هغه ګونځاځي، متیان هم راوړي دي، چې دستاسو هیواد په ګاونډیانو

یې و وېشو.

هغې نورسوغات هم راټول کړي و.

سهار شو او موټر و رسېد.

دروازه وټکول شوه، مسافر دروازي ته لاړ، دروازه یې خلاصه کړه

او ویې پوښتل:

څوک دې په کار دی؟

هغه و ویل:

زه ډرېور یم!

غواړم تاسو تر تورخمه و رسوم.

مسافر و ویل سمه ده!

اوس به مونږ کالي واخلو.

چلونکي و ویل:

کالي به تر دروازي راوړي، بیا به یې زه په موټر کې ځاي پر ځای

کړم.

جلۍ به مسافر ته کالۍ ښودل او هغه به ډرېور ته ور کول.

کالي او سوغات خورا ډېر و.

د شپېلۍ مینه (مه بڼه) په کچه ګری کې

.....

بیا هغوی د جلی د مور او د کورنۍ نورو غړو نه خدای پاماني
واخیسته او موټر کې کېناستل، موټر حرکت وکړ.
د جلی مور هم یوه کوزه اوبه یې د هغوی پسې وشیندې.

په لاره کې جلی هری خوا ته کتل، څومره چې د تورخم لوری ته
نږدې کېدل، هغومره وروسته پاتې، په سترګو لیدل کېده.
یوه ګری وروسته هغوی تورخم ته ورسېدل او موټر یې د افغانستان
د موټرو هډې خوا ته ودراره او له موټره کوز شو.
مسافر و ویل:
ته کینه زه به یو موټر درېست کړم.
هغه و ویل:

نه!

د تاسو له پاره ماته پیسې راګر شوي دي.
یو مینټ!

زه ژر راځم.

هغه یو موټر ته نږدې شو او هغه ته یې و ویل:

دا ځوانه کورنۍ به تر خپل پلارني کور پوري رسوي، کوم وخت چې
بېرته راغلې، خپلې پیسې به دې له دې سټېشن نه تر لاسه کوي.
هغه و ویل:

سمه ده!

زه به موټر د تېلو ډک کړم او بیا وروسته به تاسو څنګ ته راشم.
هغه لار، موټر یې له تېلو ډک کړ او بېرته ستون شو.
دریور ټول کالي په ټاکل شوي موټر کې کینودل او د موټر ډرپور ته
یې څه پیسې هم و رګړې.
هغوی هم موټر ته د ننه شوو، موټر حرکت وکړ.
هغوی د تورخم د لیکې وا وېنل او د افغانستان خاورې ته د ننه شوو.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

په لاره کې هرې خوا ګندوالۍ وېجاړ کورونه، دېوالونه، کلا ګانې لیدل کېدې.

سړکونه هم ګندې، ګندې ول.

څه وخت وروسته موټر د جلال آباد ښار ته ورسېد.

ډرېور له مسافر نه پوښتنه وکړه:

اوس کومې خوا خو؟

هغه و ویل:

لږ لاره و وهه، زه به تاته د خپلې ولسوالۍ لاره و ښیم.

بیا وروسته هغوی ټاکلې ځای ته ورسېدل، مسافر ورته و ویل:

دغې خوا ته حرکت وکړه!

چلونکي هم هغې خواته حرکت وکړ او یوه ګری وروسته هغوی د

مسافر کلي ته ورسېدل.

موټر کلي ته ورسېد او ماشومانو له هرې خوا منډې وهلې.

هغوی هم له موټره کته شوو،

د مسافر مور، پلار، وروڼه او خويندې یې هم ورسېدې، هغوی ته

یې ستړي مه شې، و وایه.

هغوی کالي او سوغاتونه له موټره کته او کلا ته یې د ننه کړل.

بیا مسافر چلونکي ته و یل:

راځه چې بلې کلا ته لاړ شو او موټر هلته ودرو، شپه به دلته وکړئ،

سهار وختي به بېرته ستون شې.

هغه و ویل:

نه!

مننه کوم.

دا چې په خیر ورسېدو، د خدای شکر دی.

بیا چلونکي د مسافر سره خدای پامانی وکړه او روان شو.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

دوی کور ته د ننه شوو او د ویجاړو کوټو تر خوا کیناستل، مور یې هغوی ته تود چای راوړ او هغو هم خپل سوغاتونه او پتاسې خوا ته کینودل.

خپل او خپلوان چې به یې خبرېدل، د ناوې لیدو ته راتلل، هغوی به پېسې(رونماګي) ورکولې او دوی به ورته سوغاتونه او پتاسې. هرې خوا به میلمانه کېدل، دوی ورځې په چټکۍ سره تېرې شوي، مسافر خپلې بڼې ته و ویل: سبا به بېرته ستاسو کور ته لاړ شو.

هغې و ویل:

کوم کورته؟

مسافر و ویل:

کالوني ته،

هغې و ویل:

نوره هغه ځای ته، نه ځم.

دا مې کور دی، غواړم دلته ژوند و کړم.

مسافر و ویل:

دلته برېښنا نشته، ښار لرې دی.

هغې و ویل:

کومه ستونزه نشته.

بیا هغه و ویل:

ستا پلار او مور به دې په غوسه شي، او کېدای شي دلته را شي.

هغې و ویل:

زه لیک، لیکم او ته به یې هغوی ته یوسي.

ما مې مور ته ویلي دي.

هغه به زما پلار ته قناعت ور کړی.

مسافر ومنله او هغې ته یې کاغذ او قلم ور کړ.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

هغې لیک و لیکه او مسافر ته یې ورکړ، ویې ویل:
دا ده!

لیک واخله او سبا وختي حرکت وکړه!
کوم وخت چې زمونږ کور ته و رسېدې، لیک به مور ته مې ور
کوي.

سهار شو!

مسافر حرکت وکړ، ماسپینین د خپلې خوابنې کورته و رسېد، وروسته
له ستړي مه شي نه، خوابنې ته یې لیک و رکړ، او هغه پوه شوه چې
لور یې ډېره په خبره کلکه ولاړه ده.
شپه یې وکړه، خسر یې نوکړي و.
سهار شو!

مسافر خپلې خوابنې ته و ویل:

زه ځم، ته به زما خسر ته قناعت ورکړئ.
زما خوبنې د تاسو د لور خوبنې ده، چېرته چې هغه خوشحاله وي،
زه هم خوشحاله یم.
بیا خوابنې یې و ویل:
لومړی چای و څښه بیا لاړ شه.
هغه چای و څښه.

د ټولې کورنۍ نه یې خدای پاماني واخیسته او دروازی خواته روان
شو.

خوابنې یې و ویل:

زه به خپل مېړه ته قناعت ورکړم.
تا سو خپل ژوند کوی.
تاسو خوشحالي، زمونږ خوشحالي ده،
ته به د هغې خیال ساتي، هغه ډېره نازولي ده او کله نا کله به یې دلته
راولي.

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

مسافر و ویل:

سمه ده!

مسافر د کوره و وت.

لومړی تورخم، بیا جلال آباد ښار او وروسته خپل کلي ته ور سېد.

هغوی د مینې پک او نوی ژوند پیل کړ.

پای

د شپېلې مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

د چاپ شویو کتابونو لېست

۱. معمارۍ افغانستان
۲. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش شفاخانه ها)
۳. راهنمود طلايي (برای اساتید انستیتوت های تخنیکي و ساختمانی افغانستان)
۴. رسم تخنیک (ګامی به سوی دنیای انجینری) جلد اول
۵. رسم تخنیک (ګامی به سوی دنیای انجینری) جلد دوم
۶. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش اداری)
۷. معماری اصیل شهر کابل (مرادخانی)
۸. معماری شهر کابل (بی بی مهر و)
۹. افغانستان در قرن تکنالوژی
۱۰. زونبندی اقلیم و زلزله افغانستان
۱۱. صدقه جاریه/ دنیای انجینری
۱۲. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت جلد اول (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۱۳. داستان حقیقی با مقیاس معماری
۱۴. فرار از کشور- با تصاویر مستند
۱۵. نقش دانشمندان مسلمان در فن معماری و مهندسی
۱۶. پخسه در افغانستان
۱۷. بنیا نگذاری اولین مساجد توسط افغانها در آسترلیا
۱۸. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت جلد دوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

۱۹. منار جام – الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲۴. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲۵. چپر ته چې قانون نه شته (ګډوډي د افغانستان په معمارۍ کې)
۲۶. مېرڼه جوما تونه ،، پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه – مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکي - زرګري در مرادخانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
- (تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی تخنیک کابل)
۳۴. ۴۰- چهل
۳۵. مجنون او گلچېن (ناول به زبان پښتو)
۳۶. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد اول)

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

۳۹. برف ها آب میشود
۴۰. رسم و تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد سوم
۴۱. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
۴۲. بوډا ښکاري (ناول به زبان پښتو)
۴۳. د اسلامی معماری پیل
۴۴. نامنوني ژوي
۴۵. حیوانات شوخ
۴۶. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد دوم)
۴۷. د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

د کار لاندې کتابونو لېست

۱. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد سوم)
۲. په اسلامي نظام کې ودانیز پرمختګ
۳. د ژرند ګري ماما مینه
۴. حشمت خان د کلا معماري
۵. د افغان هلک او آذري جلی مینه
۶. سرغندوی (ناب، مشهور) پوډري
۷. لیونی لېوه
۸. بي زده کړې پوی
۹. شپنه ادې
۱۰. کوشنۍ سوداګره
۱۱. سپین کارغه
۱۲. سور تنور
۱۳. خړه بیزو
۱۴. بندي مرغه
۱۵. توده پرستن
۱۶. د ژوند پای

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګری کې

.....

د امکان او وخت په صورت کې

۱. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
۲. تاریخ معماری افغانستان
۳. حویلی های آسمان خراش
۴. ارتباط گذشته، حال و آینده در معماری
۵. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
۶. شیطان چراغ
۷. خاطره ها

lover Of flute in Kacha Gale

Written by:

Architect PHD

Hashmatullah Akmar

April / May/2024

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library